

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Frygt og bæven

Citation: Kierkegaard, Søren: "Frygt og bæven", i Kierkegaard, Søren: *Frygt og bæven*, udg. af Lars Petersen ; Merete Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 382. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kierkegaard02val-shoot-idm140578673980784/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Frygt og bæven

- menhed, så den anden positivt ved at tillægge Ham de menneskelige dyder i fortrinlig grad. – *Acomodation*: Således kaldte man i oplysningstidens teologi den guddommelige åbenbarings tilpasning til menneskenes begrænsninger, fordomme og vildfarelser. – *ligesaa umuligt som et Fløtespil* . . . jf. Platons *Apologi* 27 b.
- 272 *anthropopathiske*: som tildeles Gud menneskelige lidenskaber. – *overføre*: overkomme, magte. – *Kreaturer*: her: tilhængere.
- 273 *sympathetisk Blæk*: usynligt blæk. – *modo ponendo*: i positiv form, på den sættende el. ponrende måde; dvs. at gå ud fra, sætte, at kristendommen er usandhed. – *Synd mod den Hellig-Aand*: Matt. 12,31–32, Mark 3,29. – *eviterende* . . . *pedem referens*: undvigende . . . vigende, idet man trækker sig tilbage.
- 274 *Prinds Henrik*: I *Henrik IV* fremstilles Kronprins Henrik, den senere Henrik V, som Falskaffs søldebrøder. – *indbyde Alle at komme til sig*: jf. Matt. 11,28.
- 275 *salig Den, som ikke forarges paa mig*: Matt. 11,6. – *Historie-Maleri*: Med dette ord markeres, at der refereres til S.K.s forlovelse med Regine Olsen fra efteråret 1840 til efteråret 1841, der blev hævet, fordi S.K. ifølge sin egen fremstilling mente sig ude af stand til at indgå ægteskab, af årsager hvis præcise karakter han ikke ønskede at robe. Til gengæld læser han forfatterskabet nydte med mulige fortolkninger af denne forlovelses-historie, men netop kun som *muligheder*; der gives ingen nøgle til den virkelige historie, ligesom den virkelige historie, i det omfang den kendes, selvfølgelig heller ikke er nogen nøgle til forfatterskabet, men en privat baggrund som forfatterskabet har *ladt bag sig*, og som er *uvedkommende* for forfatterskabets generelle fremstillinger. Der er, først og fremmest på grundlag af de mange antydninger i forfatterskabet og i de efterladte papirer, blevet fremsat mange teorier om, hvordan det faktisk forholdt sig; man kan gætte på fysiske og psykiske skavanker og på mørke punkter i fortiden; eller på at sådanne forholds betydning enten de-pressivt er blevet overdrevet eller utisk-religiøst er blevet bedømt ud fra en meget streng målestok; eller på at sådanne forhold ubevidst er blevet brugt som påskud for at undgå ægteskab, måske fordi S.K. foretrak at kunne koncentrere sig om sit forfatterskab; eller man kan gætte på forskellige kombinationer af de mange muligheder.
- 276 *visera*: indvoide. – *en Gæker*: se Plutarch. «De garrulitate» VIII: i at tale har vi mennesker, i at tie gudet til lærere, idet vi jo agttager tavshed ved hellige handlinger og mysterier. – *paa det at; for at* . . . – *Faderes og jeg er Een*: Joh. 10,30. – *Døve høre* . . . : Matt. 11,5. – *Enhver prøve sig selv*: 1. Kor. 11,27–28 (Den, der spiser brødet eller drikker Herrens kalk på uværdig vis, pådtager sig altså skyld over for Herrens legeme og blod. Enhver må prøve sig selv og så spise af brødet og drikke af kalken.) – *De ere Christi egne Ord*: der menes ordene: salig Den, som ikke forarges paa mig. – *mod Slutningen af sit Liv*: Matt. 26,31.